

РЕШЕНИЕ

№ 3735

гр. София, 07.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 09.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **2972** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 155, ал. 2 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия (ЗОБВВПИ).

Образувано е по жалба на Р. Б. Н., ЕГН [ЕГН], действащ чрез адв. Ю. Н., срещу Отказ за продължаване срока на разрешение за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие с изх. № 226р-9846/08.03.2023г., издаден от началника на 02 РУ - СДВР.

В жалбата е изложено становище за незаконосъобразност на постановения отказ поради противоречие с материалния закон, съществени нарушения на процесуалните правила и несъответствие с целта на закона. Поддържа се, че в отказа липсват мотиви по същество, които да обусловят отпадане на причината, поради която разрешителното за съхранение, носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие за самоотбрана е било издадено. Твърди се, че не е доказана хипотезата на чл. 155, ал. 1 ЗОБВВПИ, която да обуслови отнемане на разрешителното. Твърди се, че е допуснато нарушение на чл. 35 АПК, тъй като преди да издаде своето решение органът не е удостоверил по несъмнен начин обстоятелствата, които законът въздига като отрицателна предпоставка по отношение издаване или притежаване на разрешително за съхранение, носене и употреба на КОО за лични цели. Излагат се доводи, че е налице нарушение на чл. 26 АПК, както и че е нарушена разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. Развити са пространни мотиви по отношение твърдяното

несъответствие на акта с целта на закона.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и с адв. Н., който моли за отмяна на обжалвания административен акт.

Ответникът началник на 02 РУ – СДВР, чрез юрк. Б., в съдебно заседание и в депозирана писмена защита, излага становище за неоснователност на жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, установи от фактическа страна следното:

Р. Б. Н. е имал издадено разрешение за съхранение, носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях №20160262759/02.04.2018 г. от 02 РУ – СДВР, за притежавано от него късоцевно огнестрелно оръжие „ВАІКАL-442“, кал. 9x18 мм, № ХАН4722, валидно до 01.04.2023 г.

На 08.02.2023 г. жалбоподателят е подал заявление вх. № 134000-386 по описа на 02 РУ- СДВР за подновяване на срока на разрешението. В заявлението е посочено, че оръжието е придобито за самоотбрана като физическо лице, като необходимостта за носене на същото не е отпаднала. Сочи се, че са създадени условия за съхранението му на адреса на жалбоподателя.

Видно от докладна записка рег. № 226р-6870/17.02.2023 г. (л. 33), жалбоподателят е приложил съответните документи, съгласно ЗОБВВПИ. Извършена е и проверка, която е показала, че за заявителя няма данни през последните три години да са налагали мерки за защита по Закона за защита от домашното насилие; няма данни за психично заболяване или провеждано лечение във връзка с употреба на наркотични вещества; не е осъждан за умишлено престъпление от общ характер и срещу него няма обвинения за такова престъпление. Не са получавани уведомления по чл. 182, ал .2, т. 2 или по чл. 221, ал. 6 ДОПК. С докладната записка е предложено да бъде продължен срока на разрешението за съхранение, носене и употреба на късоцевно оръжие.

Видно от Докладна записка рег. № 226р-9847/08.03.2023 г., жалбоподателят е бил уведомен по телефона, че е стартирана процедура по отказ, както и че в седемдневен срок може да направи писмено възражение.

На 24.02.2023 г. с писмо вх. № 134000-574/24.02.2023 г. жалбоподателят е изложил допълнителни мотиви, където подробно е мотивирал необходимостта от притежаване на огнестрелно оръжие.

На 27.02.2023 г. началникът на 02 РУ- СДВР разпоредил да продължи процедурата по отказ от продължаване на срока на издаденото разрешение.

Постановен е Отказ с рег. № 226р-9846/08.03.2023 г., с който е отказано да бъде продължен срока на разрешение за съхранение, носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях с № 20160262759, издадено на 02.04.2018 г. от 02 РУ-СДВР, за притежаваното от него късоцевно огнестрелно оръжие – пистолет „ВАІКАL-442“, кал. 9x18мм, №ХАН4722, валидно до 01.04.2023 г. Едновременно с това е постановено отнемането на издаденото разрешение и е разпоредено изземване на 1 бр. късо огнестрелно оръжие – пистолет „ВАІКАL-442“, кал. 9x18мм, №ХАН4722, както и 45 бр. боеприпаси, кал. 9x18 мм. Отказът е връчен на жалбоподателя на 08.03.2023 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима, тъй като е подадена в срок, срещу подлежащ на оспорване

административен акт, от лице с правен интерес от обжалването.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Придобиването, съхранението, носенето и употребата на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях са регламентирани в Раздел III на ЗОБВВПИ. Съгласно чл. 76, ал. 1 ЗОБВВПИ за получаване на разрешение за придобиване на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях българските граждани, подават писмено или по електронен път заявление по образец до директора на ГДНП на МВР, съответно до началника на РУ на МВР по постоянен адрес, съответно по адрес на съхранение.

Съобразно разпоредбата на чл. 84, ал. 2 ЗОБВВПИ разрешението за съхранение, разрешението за носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях и разрешението по чл. 81а са валидни за срок 5 години от датата на издаването им.

Процедурата по подновяване на разрешението е регламентирана в чл. 87 ЗОБВВПИ. Според ал. 1 в едномесечен срок преди изтичането на срока по чл. 84, ал. 2 лицето, получило разрешение за съхранение и/или носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях или разрешение по чл. 81а, подава писмено или по електронен път заявление по образец за подновяване на разрешението до директора на ГДНП на МВР или до съответния началник на РУ на МВР, придружено от: 1. документите по чл. 79, 80, чл. 81, ал. 1, т. 4 и ал. 2, 3, 5 и 6 или чл. 81а, 2. удостоверение за годност за употреба на огнестрелното оръжие; документ от стрелбищен комплекс за проведени минимум веднъж за срока на действащото разрешително учебни стрелби по програма, включваща не по-малко от 50 броя боеприпаси за всяко от огнестрелните оръжия по чл. 6, ал. 3, т. 1, вписани в разрешителното. Според ал. 3 на цитираната разпоредба разрешението по ал. 1 се издава по реда на чл. 83. Съгласно тази разпоредба, при постъпване на документите по чл. 76, ал. 3 - 7, чл. 77, 78, 79, 80, 81 и 81а ГДНП на МВР, съответно РУ на МВР, оценява пълнотата и съответствието на подадените документи с изискванията за издаване на разрешение и извършва при необходимост проверка на място на обектите за съхранение. АLINEЯ втора на чл. 83 предвижда, че при констатиране на непълноти и/или несъответствия с изискванията на този закон органът по ал. 1 уведомява писмено или по електронен път заявителя и дава указания и 30-дневен срок за отстраняването им, в който срокът по ал. 5 спира да тече. Според ал. 5 директорът на ГДНП на МВР или оправомощено от него длъжностно лице, съответно началникът на РУ на МВР, издава писмено или по електронен път разрешение за съответната дейност или мотивирано отказва издаването му в едномесечен срок от подаване на заявлението.

Видно от цитираните по-горе норми, компетентен орган да се произнесе по подаденото от жалбоподателя заявление е началникът на РУ на МВР. В конкретния случай заявлението е адресирано до началника на 02 РУ-СДВР, който се явява материално и териториално компетентен орган. Следователно обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, като е спазена установената писмена форма. Неоснователни са възраженията за немотивираност на отказа. Видно от съдържанието на оспорения акт, в него са изложени достатъчно ясно съображенията, поради които административният орган е постановил отказа. Не се констатира наличието на съществени процесуални нарушения в производството по издаване на процесния отказ.

Неоснователни са оплакванията на жалбоподателя за нарушение на чл. 26, ал. 1 АПК. Правилото на чл. 26 АПК задължава органа да информира заинтересованото лице за началото на образуваното спрямо него производство. Спазването на това изискване е

от значение за надлежното, своевременното и пълноценното упражняване на правото на защита на засегнатия субект, като целта е да се осигури реална процесуална възможност на страната да участва в административното производство. В конкретната хипотеза самото административно производство е образувано по заявление на заинтересованото лице, т.е. жалбоподателят е иницирал и респективно е бил наясно, че по този начин се слаганачалото на административното производство. Наред с това, по делото са налице данни (Докладна записка рег. № 226р-9847/08.03.2023 г., л. 30), че жалбоподателят е бил уведомен по телефона за започване на процедурата по издаване на процесния отказ, като му е дадена възможност в седемдневен срок да депозира писмено възражение. Т. е постъпило на 24.02.2023 г. с вх. № 134000-574/24.02.2023 г. (л.32), като жалбоподателят е изложил допълнителни съображения във връзка с необходимостта от продължаване срока на издаденото разрешително. Видно от изложеното, жалбоподателят от самото начало е могъл пълноценно да участва в административното производство, което е и сторено, съответно да защити своите интереси.

Неоснователно е и възражението за нарушение на чл. 35 АПК. Съгласно тази разпоредба индивидуалният административен акт се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая и се обсъдят обясненията и възраженията на заинтересованите граждани и организации, ако такива са дадени, съответно направени. Настоящият съдебен състав намира, че процесният отказ е издаден при обсъждане на относимите факти, при спазване разпоредбите на чл. 35 и 36 от АПК за проверка и преценка на доказателствата и обсъждане на обясненията и възраженията на страните. Видно е от мотивите на акта, че изложените в заявлението обстоятелства, както и допълнително наведените мотиви, са разгледани, анализирани и обсъдени от административния орган.

Отказът е постановен и в съответствие с материалния закон.

Хипотезите, при наличието на които не се издава разрешение за придобиване и/или съхранение на огнестрелни оръжия и боеприпаси, са посочени в чл. 58, ал. 1 ЗОБВВПИ. Съгласно посочената разпоредба, разрешения за придобиване и/или съхранение на взривни вещества и пиротехнически изделия, разрешения за придобиване, съхранение и/или носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях не се издават на лице: 1. което не е навършило 18 години; 1а. което няма завършено основно образование - когато то кандидатства за издаване на разрешение за придобиване; 2. което е осъждано за умишлено престъпление от общ характер или срещу него има обвинение за такова престъпление; за български граждани тези обстоятелства се проверяват служебно; 3. за което е получено уведомление по чл. 182, ал. 2, т. 2 или по чл. 221, ал. 6 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс; 4. което страда от психическо разстройство; 5. което през последните три години задължително е настанявано в лечебни заведения по глава пета, раздел II от Закона за здравето или е лекувано за употреба на наркотични вещества; 8. спрямо което през последните три години са налагани мерки за защита по Закона за защита от домашното насилие; 9. което не е преминало курс за безопасно боравене с огнестрелно оръжие, в случаите, когато то кандидатства за издаване на разрешения за носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях; 10. което няма основателна причина - самоотбрана, ловни цели, спортни цели, учебни цели, културни цели, колекциониране и оръжейна сбирка, която по несъмнен начин обосновава издаването на разрешение.

В конкретния случай, след извършените служебни проверки за редовността на заявлението, административният орган е приел, че е налице отрицателната предпоставка по чл. 58, ал. 1, т. 10 ЗОБВВПИ, т.е. че жалбоподателят няма основателна причина да разполага с огнестрелно оръжие. С оглед на това спорен по делото е въпросът за наличието на сочената от жалбоподателя основателна причина за притежаването на оръжието.

Тъй като съхранението, носенето и употребата на огнестрелно оръжие е дейност, съставляваща източник на висока степен на опасност за живота и здравето на хората, законодателят е поставил изискване тя да може да се упражнява при доказване на необходимост и основателна причина. Съгласно трайната съдебна практика в тежест на заявителя е да обоснове искането си, като представи съответни доказателства в зависимост от конкретното посочено основание, от които да е видно, че действително е налице необходимост от издаване на исканото разрешение. В настоящият случай не се доказва заявената необходимост за притежаване на огнестрелно оръжие. Представените извадки от медийни публикации за извършени отделни криминални деяния в населени места, близки до това на жалбоподателя, не могат да обусловят извод за такава необходимост. Данни и доказателства за наличие на съществуваща опасност за живота, здравето или имуществото на жалбоподателя не са представени. Заплахата от неправомерни посегателства срещу личността и/или имуществото съществува хипотетично за всеки гражданин. В тази връзка правилно административният орган е посочил, че разширяването при тълкуването на необходимостта като предотвратяване на бъдещи възможни, но несигурни събития би довело до издаване на разрешение практически на всеки и би обезсмислило необходимостта като законов критерий за установяване основателността на искането за осъществяване на дейностите с огнестрелно оръжие. Законът дава възможност за придобиване от физически лица на огнестрелни оръжия и боеприпаси за самоотбрана, но при условие, че е налице надлежно обоснована и доказана необходимост. С оглед високия риск от обществена опасност притежанието на оръжие не може да бъде самоцелно, а мотивирано от сериозни и уважителни причини, каквито не съставляват изложените от жалбоподателя аргументи.

Обстоятелството, че жалбоподателят извършва определени ремонтни и технически услуги, във връзка с които притежава машини и съоръжения, заради които би могъл да бъде обект на потенциална опасност, също само по себе си не е основание за притежаване на оръжие. Да се приеме обратното би означавало да се издава разрешение за притежаване на оръжие практически на всяко лице, притежаващо машини и съоръжения и/или извършващо някаква стопанска дейност. Отделно от това, опазването на имуществото е постижимо чрез други способи, напр. чрез ангажиране на професионална охрана.

По отношение на доводите в жалбата, че за издаване на исканото разрешително не е необходимо опасността да е конкретна, а е достатъчно да е потенциална, следва да се посочи, че потенциалната опасност също следва да има своето обективно, а не хипотетично основание. Фактите, на които се основава твърдението за основателна причина за самоотбрана, трябва да са такива, че да дават възможност да се направи разумно обосновано предположение за необходимостта от самоотбрана. Жалбоподателят не сочи такива конкретни факти и обстоятелства, които да навеждат на обоснован извод за съществуването на конкретна заплаха за неговата личност, здраве и имущество, налагаща носенето на късоцевно огнестрелно оръжие.

Без правно значение за законосъобразността на оспорения акт е фактът, че на заявителя е издадено предходно разрешително за притежание на огнестрелно оръжие. При всяко сезиране на органа с искане за продължаване срока на разрешителното административният орган е длъжен да извърши проверка за липса на отрицателните и за наличие на положителните предпоставки, определени в закона (Решение № 4779 от 04.05.2023 г. по адм. д. № 1030/2023 г., VII отд. на ВАС).

Отказът е в съответствие и с целта на закона, а именно законосъобразното придобиване, съхранение, носене и употреба на оръжия и боеприпаси за тях. С регламентацията и въведения разрешителен режим се цели огнестрелни оръжия да имат лица, които имат действителна и обективна необходимост от тях с цел самоотбрана. В този смисъл е и практиката на ВАС по сходни случаи - решение № 341 от 12.01.2021 г. по адм. д. № 4334/2020 г., VII отд. на ВАС, решение № 7018 от 12.07.2022 г. по адм. д. № 739/2022 г., VII отд. на ВАС.

С оглед всичко изложено, съдът намира, че оспореният акт е законосъобразен по всички критерии на чл.146 от АПК и жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена..

При този изход на спора основателна се явява претенцията на ответника за заплащане на юрисконсултско възнаграждение. Жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сума в размер на 100 лв., на основание чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 78, ал. 8 ГПК.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. Б. Н. срещу Отказ за продължаване срока на разрешение за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие с изх. № 226р-9846/08.03.2023г., издаден от началника на 02 РУ - СДВР.

ОСЪЖДА Р. Б. Н. да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи сума в размер на 100 (сто) лева за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: